

PRVNÍ KAPITOLA

Na travnatém svahu v jednom parku na okraji Paříže polehával jistý mladík a vedle něj žena středního věku, kterou on držel za ruku. Tiše si povídali a před zapadajícím sluncem je chránil veliký slunečník. Kdo šel kolem, myslel si, že to asi bude matka se synem. Nikdo netušil, že ten oranžovovlasý mladý pán v obleku rudém jako krev je více než dvakrát starší než žena.

„Co myslíš, co by lidi řekli, kdybych tě políbil?“ nadhodil Larten.

Alicie se zasmála. „Byl by z toho skandál.“ Za ty roky se hodně změnila, ale její smích zvonil pořád stejně.

„Takový šťavnatý skandál, to je moje,“ opáčil Larten a sehnul se k ní.

„Nech toho!“ zasmála se znovu Alicie a odstrčila ho. „Však víš, jak to nemám ráda, když si mě dobíráš.“

„Co když jsem to myslel vážně?“ zeptal se s úsměvem. Ale ten úsměv byl určen jen jí. Myslel to vážně - opravdu ji chtěl políbit.

„To je od tebe moc milé,“ odpověděla. „Ale jsem starší dáma. Po těch desítkách let se o mě nemůžeš doopravdy zajímat. Jsem vrásčitá babka!“

„To sotva,“ odfrkl si Larten. Alicie teď už vypadala o mnoho starší než on, ale připadala mu stejně krásná, jako když se seznámili, a to už bylo téměř třicet let.

Odkulila se od něj na sluníčko, tam se natáhla a líně si prohlížela mraky. Lartenův úsměv ani na chvíli nezakolísal, ale uvnitř cítil smutek. Od té doby, co se k Alicii vrátil, uplynulo

už dobrých patnáct let. Let, během kterých se setkávali často. Pokaždé doufal, že ho políbí, že mu vyzná lásku, že ho přijme jako manžela. Chtěl, aby zase všechno bylo jako v roce 1906, kdy se zasnoubili a byli do sebe bezhlavě zamilovaní.

Jenže Alicie byla toho názoru, že je příliš stará, než aby se znovu vdala, a i kdyby si někdy jiného muže vybrala, chtěla, aby byl v jejím věku. Nezáleželo nijak na tom, že Larten se narodil o skoro osmdesát let dřív než ona. Vypadal, jako by mu bylo něco přes dvacet, a ona ho tak i brala. Pro ni nikdy nebude víc než přítel. Larten se s tím smířil - neměl na vybranou -, ale volky nevolky dál toužil být něčím víc.

„Děti se pěkně baví,“ poznamenala Alicie a ukázala bradou na chlapce a dívku, kteří si hráli na břehu rybníčku.

Dívce bylo skoro osmnáct, spíš než dítě to byla mladá dáma, která se zřejmě brzy vdá a bude mít vlastní děti. Ale Larten ji stále bral jako malou Sylvu. Byla vysoká, štíhlá a hezká, ale pro něj napořád zůstane tím roztomilým baculatým škrvnětem.

Druhému z „dětí“ bylo po třicítce, ale tenhle chlapec nevypadal o nic starší než Sylva. Byl to totiž upír jako Larten, takže stárnul za každých deset uplynulých let jen o rok. Byl středně vysoký, zato rozložitý, s postavou zápasníka. Sylvu by dokázal přehodit na protější břeh rybníčku, ale vždycky s ní zacházel velmi opatrně, jak ho to Larten učil, dával si pozor, aby jí příliš silně nestiskl ruku, protože věděl, že by jí dokázal rozdrtit všechny kosti.

Gavner se do Paříže nechtěl vrátit. Opustil ji v hněvu a přísahal věrnost Taniši Eulovi, slabošskému, sobeckému upírovi, který zabil nevinnou ženu, jen aby si zachránil ten svůj tlustý krk. Když ho Larten dostihl a pak ho nahnal

do cesty zabijákovi, který ho popravil, Gavnerovi připadalo, že se mu zhroutil svět. Nenáviděl muže, kterého znal odmalá jako Vura Horstona, a toužil ho zabít.

Larten mu k tomu poskytl možnost. Podal mu nůž a pověděl mu, že kdysi zabil jeho rodiče. Upíří generál řekl Gavnerovi, že má naprosto právo vyžádat si pomstu, a zděšenému, nechápajícímu chlapci nabídl svůj život.

Gavner nikdy nezapomene, jak málo scházelo, aby Lartena bodl. V hlavě měl zmatek. Náhlá smrt Taniše Eula jím otřásla. A když se dozvěděl, že Larten zabil i jeho rodiče, připadalo mu, že neexistuje jiný způsob, jak s tím šílenstvím skoncovat, než upíra s oranžovými vlasy zavraždit. Sevřel prsty a pokusil se vrazit nůž Lartenovi do srdce a navždy je zastavit.

Ale něco ho zadrželo. Sám pořádně nevěděl, proč ránu nezasadil. Možná to bylo klidným, smířeným výrazem v Lartenových očích, tím, že neměl strach ze smrti. Jako by byl toho názoru, že si smrt zaslouží. Snad to bylo tím, že k němu byl upír poprvé v životě upřímný, a Gavner nedokázal druhého zabít za to, že mu říká pravdu. Anebo prostě jen neměl zabijácké pudy.

Ať už bylo důvodem cokoli, Gavner upustil nůž, rozvzlykal se, zhroutil se jako hromádka neštěstí a oddal se zmatku a žalu.

„Kdybys tak s námi mohl trávit víc času,“ vzdychla si Alicie a dívala se, jak Gavner honí Sylvu kolem rybníčku a vyhrožuje, že ji hodí do vody. „Když tu nejsi, Sylvě se po tobě stýská.“

„Mám takové tušení, že po Gavnerovi se jí stýská víc,“ poznamenal Larten suše. Pro otcovství nikdy neměl velké

nadání. I k Sylvě se vždycky choval odtažitě a ke Gavnerovi ještě víc. Bylo mu naprostou záhadou, proč ho ti dva mají tak rádi.

„Gavner je jako její bratr,“ uznala Alicie, „ale tebe má ráda. Bere tě jako strýčka.“

„Strýček Larten,“ zasmál se krátce upír a trochu se začervenal. „Směšné.“

„Nebuď tak nevrlý,“ zpražila ho a štípala ho do levé tváře, až mu jizva bíle zasvítila. Pak se usmála, políbila si jeden prst a ten na jizvu přitiskla. „Ještě pořád jsi mi neřekl, jak jsi k tomuhle přišel,“ změnila téma hovoru.

„Jedné noci ti to řeknu,“ slíbil Larten. „Až na to budeš dost stará.“

Oba se rozesmáli. Gavner to zaslechl – i on měl mnohem bystřejší smysly než lidé – a zastavil se a usmál se na ty dva, kteří byli jedinými rodiči, jaké kdy poznal. (Snažil se moc nemyslet na ty noci, které strávil jako náhradní syn Taniše Eula. O Tanišovi sice neřekl křivého slova, protože tělnatý upír ho zahrnoval jen samou láskou, ale také se styděl, že nedokázal masku toho zabijáka prohlédnout.)

Larten a Vandža Pochod pomohli Gavnerovi, aby se vzpamatoval. Pověděli mu toho hodně o upířím klanu, vyložili mu Tanišův trpký příběh, pomohli mu, aby se přichystal na život obyvatele noci. Když odešli z Petrohradu, Larten Gavnera přemlouval, aby provázel Vandžu na cestách. Řekl mu, že kníže ho toho může naučit víc než on. Ale Gavner raději požádal, aby se mohl učit u něj. Odedávna se toužil s tím odměřeným vysokým mužem víc sblížit. Tohle bral jako svou šanci, jak získat otce. Už mezi nimi nejsou žádné

lži. Doufal, že si s Lartenem Hroozleym vytvoří silný vztah, že si získá jeho úctu a lásku.

Larten si Gavnera vážil, ba ho i svým zvláštním způsobem měl rád. Ale city nikdy nedával otevřeně najevo. Ve společnosti většiny lidí byl plachý a jen nerad prozrazoval cokoli osobního. U Gavnera to však bylo mnohem víc než pouhá plachost. Udělal z toho chlapce sirotka a nikdy na to nezapomene. Celý ten smutný příběh už Gavnerovi vyložil, řekl mu, jak trpěl horečkou, jak zabili jeho mladou pomocnici, jak on se přestal ovládat a povraždil všechny lidi, co na té lodi byli.

Gavner mu odpustil – samotnému mu k vraždě moc nechybělo, když ztratil Taniše Eula, a tak dokázal se starším upírem soucítit –, ale Larten si to stále vyčítal a pokaždé, když se na Gavnera podíval, připomnělo mu to onen chmurný den a skvrnu na jeho duši. Strávil sice s mladíkem většinu z následujících patnácti let a učil ho zvykům a způsobům klanu, ale neustále si udržoval od pomocníka odstup a trval na tom, aby se k němu Gavner choval jen jako k učiteli a rádci.

„Nikdy ti nebudu otcem,“ prohlásil před několika lety, když se o něm Gavner v roztržitosti zmínil jako o svém otci. „Takovou lásku si nezasloužím, a jestli tak o mně ještě jednou budeš mluvit, odvrhnu tě. Přijmu tvé přátelství, pokud budeš mít dojem, že jsem ho hoden, ale nic víc.“

Gavner věděl, že ho Larten bere jako něco víc než jen pouhého pomocníka, stejně jako on má Lartena za víc než učitele. Ale smířil se s pravidly tak, jak je starší upír stanovil, a už nikdy nedával své skutečné city najevo. Pokud Larten právě tohle potřebuje, aby společnost svého pomocníka

a rádobysyna bez úzkosti snášel, budiž. Udělal by cokoli, aby potěšil toho muže, který ho, ač neochotně, vychoval.

Zatímco se Gavner díval na Lartena a Alicii, přemítal o minulosti a posmutněle se usmíval, Sylva se k němu přikradla a pořádně do něj strčila. Vyjekl, zamáchal rukama a pak už padal do vody. Vynořil se z ní, prskal a řval. Rozhlédl se po Sylvě, chtěl ji stáhnout k sobě, ale už utekla - věděla, jak bleskově se umí upír pohybovat.

„Schovejte mě!“ vypískla a hledala útočiště za matkou a Lartenem.

„Kdybys byla moje dcera, mohl bych ti naplácat,“ zavrčel Larten a sledoval, jak Gavner leze z rybníčku ven. „Víš, že mu pobyt na slunci škodí. Budu mu muset pomoci vylovit z vody klobouk, než mu začnou hořet vlasy.“

Sylva se podívala na mračícího se upíra a i ji pomalu opouštěl úsměv. Pak ale Larten zamrkal a ona věděla, že se nic neděje. S náramnou radostí sledovala, jak odpěchal k rozklepanému Gavnerovi a začal ho litovat - jenže pak škodolibě zaskučel a strčil svého nic netušícího pomocníka zpátky do rybníčku.

„Ti muži. Nikdy z klukovin nevyrostou,“ prohlásila pohoršeně Alicie, ale i ona se usmívala. Když se vrátili, nabídla Gavnerovi dečku, na které seděla, a pomohla mu vydrbat vlasy. Vyčinila mu, když Lartenovi se Sylvou vynadal - „Gentleman takové hrubé výrazy nepoužívá“ -, a pak sbalila věci a zavelela k návratu domů.

Gavner a Sylva se brzy dostali napřed a šli zavěšení do sebe. Sylva něco štěbetala o kamarádkách, o módě a filmech, Gavner zase předstíral, že ho podobné věci zajímají.

Už jí odpustil, že ho shodila do rybníčku - nikdy se nevydržel hněvat dlouho. Larten a Alicie je následovali volným krokem, vykračovali si jako obyčejný pár.

„Jak dlouho se budeš moct zdržet tentokrát?“ zeptala se Alicie, i když už odpověď znala. Larten s Gavnerem dorazili před týdnem, a i když nic neřekli, v několika málo hodinách jí došlo, že tahle návštěva bude krátká. Larten se vždycky, když neměl v úmyslu zůstat dlouho, toho snažil stihnout hodně. Takže když slyšela, jak spřádá plány na kdeco, bylo jí jasné, že ti dva zase zmizí za několik dnů, ne až za týdnů nebo měsíce. A dnes odpoledne podle jeho výrazu poznala, že čas jejich odchodu nadešel, takže tu otázku konečně položila, jako to dělala vždycky. Byla to dávno zavedená rutina.

„Dnes v noci odcházíme,“ odpověděl. „Máme schůzku, na kterou se musíme dostavit. Podle upířích měřítek to není daleko odsud, ale stejně nám zabere většinu noci, než se tam dostaneme.“

„A vrátíte se brzy?“ chtěla vědět, a opět znala odpověď.

Larten si vzdychl. „Myslím, že ne. Byli jsme donuceni jednat s nepříjemnými, ale dost odhodlanými lidmi, takže se obávám, že vyjednávání bude nějakou dobu trvat.“

„Vedete tak záhadné životy,“ prohlásila závistivě. „Vsadím se, že se máte setkat s nějakým kouzelníkem nebo s čarodějnicí.“

„Nic tak výstředního,“ usmál se Larten. „I když bych tomu dal rozhodně přednost. Obávám se, že tihle lidé představují větší hrozbu pro svět než kdokoli, kdo vládne magií.“

„Jak to myslíš?“ podivila se a zamračila se na něj. Blížili se už k domečku, ve kterém se Sylvou žila.